

[Statsministeren.]

gik igennem hr. Poul Hartlings indlæg. Jeg må sige, at regeringen har fået sin vilje med hensyn til, at der skal findes en løsning på disse problemer, og vi kan ikke blive ved med at udsætte det, heller ikke selv om venstre og hr. Poul Hartling vendte ryggen til denne politiske mulighed. Men det var en vilje, vi ikke stod ene om. Det var en vilje, der også var hos de radikale. Det var en vilje, der også var hos kristeligt folkeparti og hos centrum-demokraterne. Og derfor lykkedes det. Det lykkedes på samme måde, som det lykkedes for fem partier i september sidste år.

Og hvad er det så, de fire partier har lavet, og som nu møder så megen surhed, for det er jo det, vi møder? Hvad er det, de fire partier har lavet? Det er simpelt hen at arbejde videre på den målsætning, som septemberforliget gav os som fælles målsætning. Der er intet i det, vi har lavet, der ikke præcist sigter på at løse de problemer, som netop septemberforliget lagde for os at vi skulle løse.

Jeg mener ikke, det vil være rigtigt af os, rigtigt af de fire forligspartier, at trævle op over for folketinget, hvor man har fået sine særlige interesser igennem. Der er tale om et kompromis, akkurat som da de fem partier lavede deres eller vores kompromis. Da var der fem partier, der måtte bøje sig mod hinanden, og der kom et resultat ud af det. Og dengang stod vi jo heller ikke op og begyndte at stikke hinanden et eller andet i næsen med hensyn til, hvad man havde opnået. Det, det drejer sig om, er et kompromis, der naturligvis indebærer, at man har bøjet sig imod hinanden. Det er ikke en socialdemokratisk løsning, det er heller ikke en venstreløsning — og tak for det — men det er en løsning, som jeg tror er meget relevant i forhold til den økonomiske situation, og som bestemt også tager hensyn i det omfang, det er rigtigt at tage hensyn til grupper i befolkningen.

Jeg skal ikke gøre en særlig dyd af dette. Der er nogle, der er lidt bange for, at vi skal blive for rørstrømske. Hvis der er en dyd i det fra forligspartiernes side, så er det bare en erkendelse af, at dette folketing ikke kan fungere, hvis ikke vi virkelig bestræber os på at bøje os mod hinanden. Og det er det, der simpelt hen foreligger for os.

Hr. Poul Schlüter fra det konservative folkeparti stillede, hvad jeg vil kalde en række krav op her i dag. Jeg vil gerne sige, at det var et helt økonomisk-politisk oplæg med så mange krav, at hvis man skulle tage alle disse krav op til forhandlinger i den samling, vi har nu, ja, så ville det jo nok medføre, hr. Poul Schlüter, at vi skulle til at optrævle de månedlange forhandlinger igen, og det er nok ikke særlig hensigtsmæssigt. De ville skabe ny usikkerhed, det ville være dårligt for erhvervslivet, det ville være dårligt for arbejdsmarkedet, og det tror jeg ikke er hensigtsmæssigt.

Men hvis man kan finde frem til nogle relativt begrænsede forslag og tanker om, hvad man kunne supplere det bestående forlig med, hvis man også kunne koncentrere sig om nogle få punkter, som i sig selv var tilrettelagt sådan, at der var en politisk mulighed for, at de fire forligspartier også har chance for at acceptere det, ja, så lad os på det grundlag se på det. Så vil det være realistisk at skabe et flertal på denne måde. Men hvis man ikke kender begrænsningens kunst lige nu og her i dag og i morgen, ja, så må jeg sige, at så kommer det til at ligge lidt tungt, så vil det nok ikke være muligt at finde et flertal i tinget, og det vil være en alvorlig sag både for folketinget og for ganske mange partier og for regeringen.

Må jeg slutte med nogle betragtninger om de indlæg, der har været også af hr. Poul Hartling og hr. Glistrup. Jeg synes, det var en interessant oplevelse at høre hr. Poul Hartling og hr. Glistrup tale i umiddelbar fortsættelse af hinanden, interessant, men bestemt ikke særlig opløftende.

Det er ikke, fordi der var noget nyt i den tale, hr. Glistrup holdt. Det var en tale af den art, som hr. Glistrup plejer at holde, og som vi er blevet vant til, og som i hvert fald på mig virker som præcis og nøjagtig den samme grammofonplade, som ikke tager nogen notits af, hvad det er for sager, der er til behandling, og hvilke økonomiske eller andre problemer man står over for. Det var uden præg af ansvar. Det var uden smålig hensyntagen til den virkelighed, vi nu engang befinder os i. Men det, der var det interessante, men desværre interessant i negativ betydning, var en fornemmelse af, at hr. Poul Hartling og dermed venstre ligesom er ved at lade sig smitte af hr. Glistrup.